

JURYRAPPORT RODE LINTJE 2018

Marian Punt is in een gemeenschappelijke ruimte gestart met “de Hoeskamer”, een open inloop waarin senioren elkaar kunnen ontmoeten onder het genot van een kopje koffie. Een initiatief dat hogelijk gewaardeerd wordt door de mensen die er gebruik van maken. Dat zijn er rond de zestig, en niet alleen bewoners binnen het complex. Ook externen zijn welkom. Het initiatief wordt heel positief ontvangen, niet in de laatste plaats omdat Marian echt luistert naar wat de wensen van de bezoekers zijn. Het kienen, dat was iets waar deze groep echt een fantastisch verzetje aan heeft, en dus wordt dat geregeld.

We waren onder de indruk hoeveel ze met haar groep van tien vrijwilligers voor elkaar heeft weten te boksen. Naast het kienen twee keer per week, is er de open inloop; op alle werkdagen is die er, behalve de dinsdag. Drie dagen per week vinden senioren hier aanspraak aan elkaar en gezelligheid. En er wordt gekookt, voor een kleine meerprijs. Marian doet zelf de boodschappen. Het initiatief van Marian brengt mensen bij elkaar. Van jong tot oud, van geboren en getogen Blerickenaren tot mensen die oorspronkelijk uit een ander land komen.

Bewonderenswaardig hoe deze vrouw van zelf ook al in de zeventig het voor elkaar heeft gekregen. “Ik ben geen persoon om in mijn appartementje te gaan zitten,” zegt ze daar zelf over, heel eenvoudig. Maar wij waren onder de indruk van deze kanjer, die aan woningstichting Woonwenz steeds weer laat zien hoe haar initiatief in een behoefte voorziet.

Het tweede adres waar we een bezoek aan brachten was dat van **Stichting Platform Sociale Zekerheid**. We werden ontvangen in De Zuidpilaar. Wat het platform doet is mensen adviseren en ondersteunen als zij, gedeeltelijk of volledig, arbeidsongeschikt zijn geraakt. Als je dat overkomt, krijg je te maken met een bureaucratische wereld waar je geen idee van hebt. Het Platform voorziet duidelijk in een behoefte. Dat blijkt wel uit het feit dat zij afgelopen jaar, inclusief hun dependance in Reuver, zo’n 600 klanten hebben gehad met zo’n 1000 hulpvragen.

Wie arbeidsongeschikt raakt, komt terecht in, zoals een van de vrijwilligers het verwoordde, een “jungle van wetgeving”. En zij zien het dan als hun taak om mensen daarin te begeleiden en te adviseren. Tips te geven voor het gesprek met de keuringsarts. We proefden een grote gedrevenheid bij het Platform om die mensen, die er ook niet voor gekozen hebben ziek te worden, een steuntje in de rug te geven bij het vinden van hun weg.

Het Platform verricht belangrijk werk. Heel fijn dat het gebeurt, en misschien zou je kunnen stellen dat het gemeentelijk apparaat hier taken laat liggen, die eigenlijk gewoon ingebed zouden moeten zijn in de ambtelijke organisatie. Gelukkig pakken de mensen van het Platform het heel professioneel op. Ze scholen zich voortdurend bij. Wat de mensen van het Platform in elk geval doen is het bieden van een luisterend oor, en mensen begeleiden in het rouwproces, dat een arbeidsongeschiktheidsverklaring toch vaak inluidt.

Wij willen onze waardering uitspreken voor deze actieve club mensen, die elke maandag en woensdag spreekuren houden, en zo de mensen die dat nodig hebben weten te helpen.

Het derde adres waar we langs gingen was dat van **Niek Broeren**. Niek is een 25-jarige jonge man die op eigen initiatief vluchtelingen uit Eritrea in contact brengt met senioren in Arcen. Dankzij het bemiddelingswerk van Niek doen jonge vluchtelingen allerhande klusjes voor ouderen. Denk aan het opruimen van grof vuil, tuinwerkzaamheden, meubels in elkaar zetten, etcetera. Het belangrijkste is niet dat het werk wordt gedaan, maar wel dat er een brug wordt geslagen tussen de Arcense ouderen en de vluchtelingen, gevlucht uit de oorlog, en nu in het voor hun vreemde Arcen beland. Door het uitvoeren van klusjes kunnen ze stapjes zetten in hun nieuwe omgeving, hun

bijdrage leveren en al doende spelenderwijs de Nederlandse taal leren. En de senioren leren de vluchtelingen kennen en waarderen. Want onbekend maakt onbemind, maar het tegengestelde is ook waar.

Wij waren onder de indruk van de vanzelfsprekendheid waarmee Niek met dit initiatief is begonnen. Het komt helemaal uit hemzelf. We waren ook onder de indruk van het ongecompliceerde optimisme waarmee hij begonnen is, het vertrouwen dat hij problemen wel zal oplossen als ze er komen. We hoorden grappige verhalen over hoe hij met handen en voeten moest communiceren met de vluchtelingen, de misverstanden, het cultuurverschil. Én de slimme keuzes die hij maakt. Bijvoorbeeld: vóór alles wil Niek zijn initiatief in de hobbysfeer houden. Als de klus te veel op echt werk gaat lijken, is het antwoord: daar zijn wij niet voor, neem dan een professionele tuinman. Heel goed vonden we ook dat hij nu al aan het denken is over hoe hij het initiatief minder afhankelijk van hemzelf kan maken. Heel professioneel dat hij iemand anders heeft gevraagd de financiën te doen, en dat hij “de jongens” zoals hij ze noemt, steeds meer probeert los te laten: na het eerste contact moeten de senioren en de vluchtelingen er steeds meer zelf uitkomen, als het aan Niek ligt.

Echt heel inspirerend en een prachtig voorbeeld van burgerparticipatie. Doeltreffend en puur. En om werk zitten zijn vluchtelingen niet verlegen. 70 klussen afgelopen jaar, hoorden we. Maar het belangrijkste resultaat is wel dat, citaat van Niek: “De positiviteit groeit”.